

RESSÒ DE LA PARAULA

Més enllà de la teva terra

Cada any la Jornada Mundial de les Missions ens suscita pensaments i sensibilitats que potser romanen adormits en la nostra inconsciència.

Del seu estat letàrgic en som sovint responsables i hem d'agrair que els missioners ens desvetllin amb el seu crit profètic.

És el cas de la Jornada del Domund d'enguany, que du per lema aquell mandat de Déu a Abraham: «*Surt de la teva terra*». La cita complerta és: «*Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré*» (Gn 12,1). Aquesta crida encaixa en la invitació a sortir que el papa Francesc fa repetidament a tota l'Església: ens diu que hem de ser una Església «cap enfora». És una crida, per altra banda, ben oportuna pel fet que els missioners són aquells que efectivament han sortit, deixant la pròpia terra per anar lluny, portats pel que ells han discernit que era la voluntat de Déu. Ells són els qui han fet cas literalment a aquesta crida. Els hem d'agrair que, si més no, siguin ells l'Església mateixa que surt, tot obeint Déu.

Nosaltres, però, ens quedem aquí. Quin significat té aquesta invitació per a nosaltres? També nosaltres hem de sortir deixant la nostra terra?

Sens dubte aquest mandat té un significat important i profund. Pensem en el que vol dir «la teva terra». Vol dir òbviament l'espai físic on vivim. Segons aquest significat la crida no tindria massa transcendència, donada la gran mobilitat que hi ha avui a la societat: les fronteres físiques semblen dissoldre's. Però en realitat no es dissolen tant com

FONT: OMP

ho sembla, si tenim present un significat espiritual o simbòlic del mandat de Déu.

Ens expliquem. «La nostra terra» és tot allò que considerem nostre, de la nostra propietat; tot allò que ens pertany per dret, que hem heretat o que hem conquerit amb el nostre poder; que ens dona seguretat, tranquil·litat, benestar, categoria i, fins i tot, en sentit positiu, autoestima i identitat psicològica i social. Preservar tot això ens sembla natural. Però hem de fer dues observacions.

La primera és que sovint preservar tot això que tenim esdevé un absolut i un moviment egoista. De fet es donen altres fronteres més importants, més poderoses, més consistents, que provoquen murs cada vegada més compactes i insalvables. Són les fronteres que envolten la «terra nostra», protegint-la i preservant-la de qualsevol agressió

externa. A causa d'aquestes fronteres potser preservem el que és nostre, però tampoc no sortim nosaltres: estem malalts d'una por doble, por que ens prenguin el que és nostre, i por a perdre'ns nosaltres en la sortida. Aleshores, la crida de Déu esdevé un crit profètic contra una vida bastida a base de castells hermètics i inexpugnables.

La segona advertència és que, si el moviment de protegir i defensar «el que és nostre» és natural, la crida del Déu de Jesucrist va sempre més enllà d'allò merament natural. En això consisteix la seva novetat revolucionària. No només ens diu que enderrocar murs i sortir de la nostra terra és humanament bo, sinó també que hi ha una realitat i un motiu que fa d'allò humà i natural un bé relatiu. Aquesta realitat i motiu

més fort és l'amor de Déu viscut a la terra, tal com ens va mostrar Jesucrist.

Un veritable missioner és una persona sense fronteres. Sortint de la seva terra com a «seva», ha superat tot mur i tota distància, podem dir que ha relativitzat tot límit, perquè en ell pesa molt més l'absolut de l'amor de Déu, que és universal i concret. El missioner surt empès per aquest amor, cercant aquell que més necessita conèixer-lo i gaudir-ne.

No tots farem el mateix. Però tots hem de participar de la sortida missionera, també preferint l'amor universal de Déu a tot allò que tenim com a terra de la nostra propietat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Estem tots al mateix bàndol

Fa unes setmanes vàrem reflexionar sobre un tema tan delicat com l'amor als dolents i enemics, aprofundint les paraules evangèliques que parlen del fonament de l'amor radical: el mateix amor de Déu. Evoquem avui els ensenyaments de Jesús que subratllen la necessària consciència del pecat propi quan tendim a considerar només els pecats dels altres.

Un passatge de l'Evangeli és especialment colpidor. Presenten a Jesús

una dona que ha comès adulteri i li diuen que la llei obliga a apedregar-la (Jn 8,2-11). L'escena no és només un moment anecdòtic; és com una concreció plàstica de la nostra convivència humana. Les persones tenim queixes les unes de les altres, i n'hi ha que fan impossible la vida social amb la seva actuació injusta i agressiva; tothom reacciona exigint justícia i càstig, i urgint que es restableixi l'ordre. Jesús mira a tothom i parla, i la seva paraula ressona com un ganivet es-

molat que fereix les oïdes: «Qui no tingui pecat, que tiri la primera pedra.»

Aquest ensenyament de Jesús sobre l'amor als dolents i als enemics té un nou accent: tots sou igualment pecadors. Quan parlem de dolents i enemics, inevitablement fem dos bàndols: els dolents i nosaltres. Jesús vol superar aquesta espontaneïtat i subratlla que només hi ha un bàndol en el qual hi som tots: el dels pecadors. Continua sent veritat que n'hi ha que són corruptes, trafiquen

amb persones o maten. No és gens fàcil aleshores gestionar el què cal fer amb aquestes persones. Però Jesús va a l'actitud. És un engany i una autojustificació tractar-los com a persones d'un altre món que no és el nostre. Tots som pecadors, estimats i perdonats per Déu. Aquesta convicció evita reduir la justícia a una mena de venjança civilitzada i promou el treball per una convivència positiva i constructora.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Más allá de tu tierra

Cada año la Jornada Mundial de las Misiones nos hace despertar pensamientos y sensibilidades que quizá permanecen dormidas a nuestra inconsciencia. De su sueño letárgico somos a menudo responsables y hemos de agradecer que los misioneros nos despierten con su grito profético.

Es el caso de la Jornada del Domund de este año, que lleva por lema aquel mandato de Dios a Abraham: «*Sal de tu tierra*». La cita completa es: «*Sal de tu país, de tu familia y de la casa de tu padre, hacia el país que yo te indicaré*» (Gn 12,1). Esta llamada encaja en la invitación a salir que el papa Francisco hace repetidamente a la Iglesia: nos dice que hemos de ser una Iglesia «en salida». Es un llamamiento, por otro lado, muy oportuno por el hecho de que los misioneros son aquellos que efectivamente han salido, dejando la propia tierra para ir lejos, movidos por lo que ellos han discernido que era la voluntad de Dios. Ellos son quienes han hecho caso literalmente a esta llamada. Les hemos de agradecer que, al menos, sean ellos la Iglesia misma que sale, obedeciendo Dios.

Pero nosotros nos quedamos aquí. ¿Qué significado tiene esta invitación para nosotros? ¿También nosotros tenemos que salir dejando nuestra tierra?

Sin duda este mandato tiene un significado importante y profundo. Pensamos en el que quiere decir «tu tierra». Quiere decir obviamente el espacio físico donde vivimos. Según este significado el llamamiento no tendría demasiada trascendencia, dada la gran movilidad que hay hoy en la sociedad: las fronteras físicas parecen disolverse. Pero en realidad no se disuelven tanto como lo parece, si tenemos presente un significado espiritual o simbólico del mandato de Dios.

Nos explicamos. «Nuestra tierra» es todo aquello que consideramos nuestro, de nuestra propiedad; todo aquello que nos pertenece por derecho, que hemos heredado o que hemos conquistado con nuestro poder; que nos da seguridad, tranquilidad, bienestar, categoría e incluso, en sentido positivo, autoestima e identidad psicológica y social. Preservar todo esto nos parece natural. Pero tenemos que hacer dos observaciones.

La primera es que a menudo preservar todo esto que tenemos se convierte en un absoluto y un movimiento egoísta. De hecho se dan otras fronteras más importantes, más poderosas, más consistentes, que provocan muros cada vez más compactos e insalvables. Son las fronteras que rodean «nuestra tierra», protegiéndola y preservándola de cualquier agresión externa. A causa de estas fronteras quizás preservamos lo nuestro, pero tampoco salimos nosotros: estamos enfermos de un doble miedo, miedo a que nos tomen lo nuestro, y miedo a perdernos nosotros en la salida. Entonces, la llamada de Dios llega a ser un grito profético contra una vida construida a base de castillos herméticos e inexpugnables.

La segunda advertencia es que, si el movimiento de proteger y defender «lo nuestro» es natural, el llamamiento del Dios de Jesucristo va siempre más allá de lo meramente natural. En esto consiste su novedad revolucionaria. No sólo nos dice que derribar muros y salir de nuestra tierra es humanamente bueno, sino también que hay una realidad y un motivo que hace de lo humano y natural un bien relativo. Esta realidad y motivo más fuerte es el amor de Dios vivido en la tierra, tal como nos mostró Jesucristo.

Un verdadero misionero es una persona sin fronteras. Saliendo de su tierra como «suya», ha superado todo muro y toda distancia, podemos decir que ha relativizado todo límite, porque en él pesa mucho más el absoluto del amor de Dios, que es universal y concreto. El misionero sale impelido por este amor, buscando aquel que más necesita conocerlo y disfrutarlo.

No todos haremos lo mismo. Pero todos tenemos que participar de la salida misionera, también prefiriendo el amor universal de Dios a todo aquello que tenemos como tierra de nuestra propiedad.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Assemblea del Col·legi Diaconal

El passat divendres 7 d'octubre es va reunir per primera vegada en aquest curs el Col·legi Diaconal, que aplega tots els diaques de la diòcesi, constituint un òrgan de diàleg, consulta i col·laboració amb el bisbe Agustí, sobre matèries específiques del diaconat.

Va començar a les 19.15 h amb la pregària de Vespres a la capella de la Casa de l'Església, i després va continuar tractant alguns temes propis de l'any que comença, com ara l'aplicació del lema per al segon any del Pla Pastoral, resumit en la cita evangèlica: «Estimeu-vos els uns als altres.»

Arxiu Històric Diocesà

L'Arxiu Històric Diocesà, en el marc del seu procés de concentració, sanejament, catalogació i digitalització, continua avançant. Enguany, en la línia de bona entesa amb la Direcció General d'Afers Religiosos del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, el Departament de Patrimoni del Bisbat ha sol·licitat la subvenció per a actuacions de conservació, preservació i difusió del patrimoni literari o documental de temàtica religiosa, gràcies a la qual ha pogut digitalitzar els arxius de la parròquia de Santa Maria del Bruc, Monistrol de Montserrat, Sant Pere de Lavern i Sant Pere de Gelida, dipositats a la seu diocesana.

Aquesta acció representa una millora excepcional en la custòdia i protecció de la documentació original ja que, un cop realitzada la digitalització, permet la consulta presencial de les imatges sense manipular els originals i reverteix sobre la guarda del patrimoni documental cedit per a la seva protecció.

La digitalització de les parròquies permet fer accessible un patrimoni documental excepcional a la societat civil, historiadors, genealogistes... i es-

devé, alhora, una altra porta oberta per al diàleg entre l'Església i la societat. Al mateix temps, dibuixa noves vies per a treballar conjuntament amb administracions o grups d'estudi i permet aprofitar sinèrgies per a fer pedagogia del paper de l'Església com a motor de dinamització cultural, de vertebració i de cohesió social, durant molts segles.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

És la misericòrdia el que salva

Hem escoltat un passatge de l'Evangeli de Mateu (11, 2-6). La intenció de l'evangelista és fer-nos entrar més profundament en el misteri de Jesús per a fer-nos càrrec de la seva bondat i la seva misericòrdia. L'episodi és el següent: Joan Baptista envia els seus deixebles a Jesús —Joan era a la presó— per a fer-li una pregunta molt clara: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» (v. 3). Era just en el moment de la foscor... El Baptista esperava amb ànsia el Messies i en la seva predicació l'havia descrit amb colors vius, com un jutge que instaura-

ria finalment el regne de Déu i purificaria el seu poble, premiant els bons i castigant els dolents. Ara que Jesús ha començat la seva missió pública amb un estil diferent, Joan pateix perquè es troba en una doble foscor: en la foscor de la presó i d'una cel·la, i en la foscor del cor. No comprèn aquest estil de Jesús i vol saber si realment ell és el Messies, o si potser se n'ha d'esperar un altre.

I la resposta de Jesús sembla a primera vista que no respongui la pregunta del Baptista. Jesús, de fet, diu: «Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els le-

pros queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!» (v. 4-6).

Déu no ha enviat el seu Fill al món per a castigar els pecadors ni per a destruir els malvats. A ells va adreçada la invitació a la conversió per tal que, veient els senyals de la bondat divina, puguin retrobar el camí de tornada.

Benaurats aquells qui, davant els gestos i les paraules de Jesús, glorifiquen el Pare que és al cel.

(Dimecres, 7 de setembre de 2016.)

Una parròquia més

Després d'un procés de reflexió i consulta amb el Consell Presbiteral, amb els mossens de Viladecans, de l'arxiprestat de Bruñers, i els membres del Consell Episcopal, i atenent a la fervent vida de la comunitat cristiana al voltant de l'església coneguda popularment a la població com «la Montserratina», el bisbe Agustí

va crear la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, amb decret episcopal datat l'11 de juliol de 2016. Per tant, el temple, ja hi era; els fidels també; ara però es conforma una unitat pastoral pròpia, independent de la Parròquia de Sant Joan, i en comunió amb ella i les altres parròquies de l'arxiprestat i de la diòcesi. Aquest pas s'ha materialitzat i s'ha fet visible el passat 9 d'octubre, amb l'entrada del que serà el seu primer rector, Mn. Joan Puig, en una eucaristia celebrada a les 12 h, amb la presència del bisbe Agustí que presidia i concelebrada per altres capellans de Viladecans. El to festiu i joiós va caracteritzar la jornada, tant durant la litúrgia com durant el dinar posterior, amb la participació de nombrosos feligresos.

Amb la nova parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Viladecans, són ja 123 les parròquies de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

VII Trobada d'Animadors de la Litúrgia

Tindrà lloc el 5 de novembre, de les 10 a les 13 h, a la Casa de l'Església. La ponència central de la trobada porta per títol «Evangelitats per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia» i serà presentada per Mn. Joan Baburés, delegat de Litúrgia del bisbat de Girona i coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia i Música de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Aquesta trobada formativa, que ja arriba a la seva setena edició, va adreçada a tots els animadors i animadores que fan algun servei relacionat amb fer més vives i participades les celebracions: qui dirigeix les celebracions dominicals en absència de prevere, qui anima i/o dirigeix els cants, qui toca l'orgue o algun instrument, qui canta el salm o fa de lector, qui dóna la comunió, qui fa d'acòlit, qui té cura de la sagristia, de la neteja o de les flors, etc.

Actes a Molins per recordar el beat Ramon Llull

Amb motiu dels 700 anys de la mort de Ramon Llull (1316-2016), la Parròquia de Sant Miquel Arcàngel organitza dos actes per conèixer millor aquest gran personatge. Dimarts 25 d'octubre, a les 20 h, a la sala d'actes de la Federació Obrera, hi haurà una conferència amb el títol «Ramon Llull: pensador, escriptor i viatger», a càrrec d'Anna Fernández Clot, filòloga i membre del Centre de Documentació Ramon Llull de la Universitat de Barcelona.

Divendres 4 de novembre, a les 20.30 h, a l'església de Sant Miquel, tindrà lloc un recital poètic i musical a càrrec del grup Airun. Amb el títol «Ars vitae. Ramon Llull: l'art de viure», és un itinerari que posa en diàleg textos de Llull, poesia original basada en la seva obra, música procedent de diverses èpoques i tradicions i música original també basada en textos lul·lians.

AGENDA

El diumenge a Montserrat. Dimecres 26 d'octubre, a les 19 h, tindrà lloc a la Parròquia de la Mare de Déu de Núria de Barcelona (carrer del Bon Pastor, 7-9) la presentació del llibre *El Diumenge a Montserrat*.

Cants per a l'Eucaristia, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Acte organitzat per la Comissió de Trobades d'Animadors de Cant de Montserrat i presidit pel P. Abat, Josep M. Soler, que n'és l'autor del pròleg.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / SI 1 / Lc 13,10-17]. Sant Antoni M. Claret (Sallent 1807 - Fontfeda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

25. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / SI 127 / Lc 13,18-21]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell

(apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / SI 144 / Lc 13,22-30]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ Dijous [Ef 6,10-20 / SI 143 / Lc 13,31-35]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols;

sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / SI 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa 11,23-12,2 / SI 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

Diuenge XXX de durant l'any

COMENTARI

Sigueu-me propici, Déu meu, que sóc un pecador

El llibre de *Jesús, fill de Sira*, mostra com Déu respon als diversos agents del culte. *El Senyor fa justícia i no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres.*

El culte dels explotadors no pot subornar el Déu «defensor dels pobres»: *el crit d'auxili dels pobres penetra més enllà dels núvols.*

Sant Pau contempla la seva mort com una *libació vessada sobre l'altar*. Les «ofrenes de libació» eren ofrenes de líquid (oli, vi...) vessades juntament amb alguns sacrificis.

Després de lluitar en aquest combat i acabada la cursa em mantinc fidel: les metàfores del combat i la cursa subratllen el caràcter dinàmic del seguiment de Jesús, que Pau ha viscut perquè el Senyor m'assistia i em donà forces.

Jesús digué a uns que es refiaven de ser justos i per això tenien per no res a tots els altres.

La paràbola es basa en el contrast entre *el fariseu i el cobrador d'impostos*.

Dos homes pujaren al mateix lloc —al Temple— a fer una mateixa acció —a pregar—: com és que un tornà perdonat a casa seva i l'altre no?

L'element diferenciador no és el lloc (*Temple*) ni la intenció teòrica (*pregar*) sinó l'actitud en la pregària d'un i l'altre.

El fariseu comença dient «*Déu meu, us dono gràcies*», però de fet es vanta dels seus mèrits.

Què lluny del model d'acció de gràcies, el Magnificat, on Maria celebra Déu *que mira la petitesa de la seva serventa!*

El cobrador d'impostos es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici que sóc un pecador». Confessant-se pecador davant Déu misericordiós que vol donar-nos el seu perdó, aquest *baixà perdonat a casa seva*. Només qui es reconeix pecador pot acollir l'amor de Déu misericordiós per créixer com a fill de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

(Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos». Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador». Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic

(Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca, / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no sólo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león.

El Señor me libraré de toda obra mala y me salvaré llevándome a su reino celestial.

A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: «¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo». El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: «¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador». Os digo que éste bajó a su casa justificado, y aquél no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido.»